

Jesús ens obliga a escollir.

Sovint els evangelis se'ns presenten com a narracions que, pel seu to didàctic, pretenen transmetre un missatge que sigui proper i fàcil d'entendre. Es volen oferir com a ensenyament que vinculi als creients –o inclús a aquells que no hi creuen- a la manera com va viure Jesús i a valors com l'amor als altres, el servei, l'amistat, l'honestedat, la lleialtat, la perseverança, etc. En determinats episodis, el seu llenguatge és tan amable i propositiu que es pensa: quina persona de bé pot oposar-se a això que es diu? És de calaix! És de 'sentit comú'! Altres cops, però, la cosa canvia força. El text del passatge, segurament per ser més directe i sense subterfugis, arriba a plantejar situacions difícils d'assumir fins i tot per part d'aquells que, pretesament, mostren una major determinació per seguir les seves petjades.

L'episodi d'avui és un exemple d'això últim. Si ens ajustem a la literalitat de l'escrit, Jesús obliga a triar entre seguir-lo a ell o avantposar l'estimació als fills o a la pròpia vida. Qui no sigui capaç de desprendre's d'això "no és bo per venir amb mi", arriba a dir. Per tant, cal prioritzar sí o sí. És una disjuntiva tremenda que, exposada així, és dura de pair, quasi inassolible. És cert que Jesús llença aquestes 'invectives' dirigint-se als seus apòstols. Ara bé, més enllà dels apòstols també ens interpel·la a nosaltres. Possiblement, amb aquestes paraules, Jesús ens vol fer adonar de la radicalitat del seu amor i que només avantposant el seu guiatge davant la resta de les coses és com també aconseguirem que s'escampi aquesta nostra estimació i entrega a tot el conjunt, a tot el que ens envolta. Paradoxa? Potser sí o potser no tant.

DP